

BÀI HỌC 8

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU BIỂU LỘ LÒNG CẢM THÔNG

CÂU GỐC: “Ngài ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông đúc, động lòng thương xót, mà chữa cho kẻ bệnh được lành” (Ma-thi-ơ 14:14).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *II Các Vua 13:23; Xuất Ê-díp-tô Ký 2:23–25; Lu-ca 7:11–16; I Giăng 3:17; Giăng 11:35; Rô-ma 12:15; II Cô-rinh-tô 1:3, 4.*

CÓ ĐAU BUỒN NÀO BẰNG? Một gia đình mất đứa con 17 tuổi. Sự đau đớn của cha mẹ của em thật quá sự tưởng tượng nào mà chúng ta có thể có được.

Vị mục sư của họ đến thăm gia đình. Ông ngồi trong phòng khách với họ một lúc thật lâu. Ông yên lặng chia sẻ nỗi buồn họ đang gánh chịu. Rồi ông bắt đầu sụt sùi và ông khóc. Khóc cho đến khi không khóc được nữa. Xong rồi, không nói một lời, ông đứng lên, và ra về.

Ít lâu sau, người cha nói với vị mục sư rằng, ông cảm kích điều mục sư đã làm. Người cha và người mẹ, lúc ấy, chẳng cần phải nghe những lời nào cả. Họ không cần những lời hứa. Họ không cần những lời khuyên. Điều họ cần, ngay lúc ấy, là niềm cảm thông. Người cha nói, “Chúng tôi không kể làm sao hết lòng cảm kích chúng tôi qua sự cảm thông mà Mục sư có cho gia đình chúng tôi.”

Chữ cảm thông trong Kinh Thánh đến từ chữ *“pathos”*. Đó là một chữ cùng họ với, thương cảm, dịu dàng, hay là đau buồn. Cảm thông là chia sẻ với nhau. Tức là bày tỏ và cảm nhận cùng niềm đau của người khác.

Biểu lộ niềm cảm thông hay sự thông cảm là một hành vi Đức Chúa Giê-su thường làm để tiếp cận với tha nhân.

NGHE NHỮNG TIẾNG RÊN XIẾT

Chúng ta có thể tưởng tượng ngoài kia vũ trụ là bao la và lạnh lẽo biết bao. Sự hiện hữu của chúng ta chùng như nhỏ nhoi và vô nghĩa trong sự mênh mông ấy. Sự nhỏ nhoi của con người lại càng rõ ràng hơn khi khoa học hiện đại đến cho chúng ta thấy vũ trụ ngoài kia còn rộng lớn hơn cả chúng ta hằng tưởng. Điều ấy có thể làm cho nhiều người thấy cuộc đời thật vô nghĩa và vô vọng.

Nhưng Kinh Thánh cho chúng ta một hình ảnh khác về vai trò chúng ta trong vũ trụ và trong chính thế gian này.

Các Quan Xét 2:16-18; II Các Vua 13:23; và Ê-sai 54:7, 8, 10 dạy gì cho chúng ta về lòng nhân từ mà Đức Chúa Trời có cho loài người sa ngã?

Người ta thường cho rằng Đức Chúa Trời của Cựu Ước là một Đấng khắc khe, nhiều khi còn không dễ tha thứ và còn khắc nghiệt là khác. Nhưng trong Tân Ước, Đức Chúa Giê-su lại thể hiện một Đấng từ bi và hi xả. Các câu Kinh Thánh chúng ta vừa đọc cho chúng ta thấy Đức Chúa Trời của Cựu Ước cũng là một Đấng nhân từ và có lòng cảm thông, thương xót loài người.

Trong Xuất Ê-díp-tô Ký 2:23-25 chúng ta học gì về cách Đức Chúa Trời đối với sự thống khổ của dân Ngài?

“Sự đau khổ của chúng ta, hay chỉ nhắc đến sự đau khổ mà chúng ta gánh chịu, cũng động lòng Đức Chúa Trời... Sự bình an của chúng ta khi bị xáo động, dù nhỏ nhoi đến mấy đi nữa, cũng được Ngài lưu ý... Cha thiên thượng của chúng ta không hề bỏ qua bất cứ điều gì đang làm cho con cái Ngài phải buồn đau hay nín chịu. Không một điều đau thương nào của chúng ta mà Ngài xem là không đáng bận lòng Ngài.” - Phỏng theo Ellen G. White, *Steps to Christ (Bước Đường Đến Chúa)*, trang 100.

Những lời rên xiết nào trong cộng đồng của quý vị đang kêu thấu tận thiên đàng? Đức Chúa Trời có thể dùng mỗi người chúng ta cách nào để biểu lộ lòng từ bi của Ngài với những kẻ đang thống khổ và cần được cứu giúp?

ĐẮNG CỨU THỂ CÓ LÒNG THƯƠNG XÓT CỦA CHÚNG TA

Kinh Thánh nhiều lần nhắc đến lòng cảm thông của Đức Chúa Giê-su đối với những người quanh Ngài bằng hai chữ “Ngài thương xót họ.”

Đọc Ma-thi-ơ 9:35, 36 và Lu-ca 7:11-16. Chúng ta học được sự cảm thông thật qua hành động như thế nào?

Chữ “sự cảm thông” cũng nhắc chúng ta nhiều chữ khác, chẳng hạn như sự đồng cảm và thương xót. Theo những từ điển khác nhau, từ bi là thương xót, đồng cảm hay thông cảm. Thương xót là nỗi buồn cảm thông cho sự đau khổ của người khác. Đồng cảm là khả năng đặt mình vào vị trí của người khác để hiểu hoặc chia sẻ cảm xúc của mình.

Lòng từ bi và sự cảm thông cho thấy, chúng ta hiểu và đồng thời muốn làm giảm bớt những đau khổ mà người khác đang gánh chịu. Sự cảm thông thật đưa chúng ta tới hành động là chúng ta phải làm một điều gì đó hữu ích để xoa dịu nỗi thống khổ người khác phải gánh chịu. Có thể là chúng ta gửi một thiệp chia buồn. Hay xa hơn chút nữa, chúng ta thăm viếng và giúp người ta với những nhu cầu nào họ cần. Hành động yêu thương là kết quả của sự thương xót và cảm thông thật.

Đức Chúa Giê-su không chỉ có lòng thương xót. Ngài mang sự thương xót của mình đến hành động từ bi. Là những kẻ theo Ngài, chúng ta cũng được kêu gọi phải làm giống như Ngài. Ai cũng có lòng thương xót và thấy tội nghiệp cho những hoàn cảnh đáng thương của người khác, nhưng chúng ta có hành động nào?

Trong buổi điểm tâm, người chồng lắng nghe vợ mình đọc báo về một tai nạn kinh hoàng xảy đến ở một nơi trên thế giới chết cả ngàn người. Họ bàn luận về sự đau buồn kinh khủng ấy một lúc. Rồi người chồng đối đãi tài, ông hỏi bà vợ xem trên báo coi thử đội ban của thành phố họ có thắng trận đấu ngày hôm qua không. Chúng ta có thường ở trong trường hợp tương tự không? Chúng ta có thể thay đổi gì trong sự cảm thông và hành động của mình?

ĐẶT MÌNH VÀO VỊ THẾ CỦA HỌ

Đọc Cô-lô-se 3:12; I Phi-e-rơ 3:8; và I Giăng 3:17. Các câu này nói gì với chúng ta? Và chúng ta biểu lộ lòng cảm thông của mình như thế nào trong đời sống mình?

Chữ đồng cảm trong tiếng *Latinh* đến từ chữ gốc có nghĩa là “cùng cam chịu”. Chúng ta đã gánh chịu những điều khổ đau, thì chúng ta có thể hiểu được khi thấy người khác gặp khổ đau. Khi chúng ta đau buồn chúng ta cần được có sự cảm thông của kẻ khác; cũng vậy khi người khác gặp điều bất hạnh, chúng ta cũng phải có sự cảm thông cho họ.

Chúng ta đã học bài học qua câu chuyện của người Sa-ma-ri nhân lành. Khi kể câu chuyện này, Đức Chúa Giê-su dùng chữ, người ấy thấy người bị nạn thì “động lòng thương xót” (Lu-ca 10:33). Lòng thương xót đã thúc đẩy người Sa-ma-ri có hành động nhân từ. Trong câu chuyện này, người Sa-ma-ri đã đặt mình vào hoàn cảnh của người bị nạn, và nghĩ mình sẽ cần nhận được gì. Và người đã làm điều ấy cho một người lạ, chấp nhận sự phiền toái và tổn kém của việc mình làm. Nói một cách khác, đôi khi làm người Cơ Đốc nhân (tín đồ của Đức Chúa Giê-su) chúng ta cũng phải chấp nhận sự phiền toái và tổn kém.

Hãy đọc lại câu chuyện của người con trai hoang đàng (Lu-a 15:20-32). Người cha với lòng từ bi cho đứa con hư hỏng của mình, đã sẵn lòng mang áo đẹp, nhẫn trang sức để choàng lên cho đứa con và chẳng ngại tổn kém mở tiệc ăn mừng. Khi ông thấy hoàn cảnh bi thương của con, ông muốn khôi phục lại cho con những gì nó đã mất.

Sự cảm thông này đã đến một mức độ cao đẳng, sẵn lòng quên mình để mang lại sự an bình, toàn vẹn cho kẻ khác. Nói một cách khác, lòng cảm thông và thương cảm thật có thể mang đến sự tổn kém và mất mát cho người bày tỏ lòng cảm thông.

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU KHÓC

“Đức Chúa Giê-su khóc.” Câu này cho chúng ta thấy Đức Chúa Giê-su cũng là một con người như chúng ta? Chúng ta thấy Ngài có thể cảm thông và được những đau thương mà chúng ta phải gánh chịu không? Đọc Rô-ma 12:15.

“Gánh nặng đau thương của toàn lịch sử nhân loại chất chồng trên vai Chúa. Ngài nhìn thấy hậu quả kinh hoàng của sự bất tuân luật pháp Đức Chúa Trời. Ngài nhìn thấy lịch sử của thế giới bắt đầu từ cái chết tàn bạo của A-bên, cuộc chiến giữa điều thiện và điều ác kéo dài dường như không bao giờ dứt. Ngài nhìn xuống những năm dài sắp đến của lịch sử, Ngài thấy sự đau thương, nước mắt và sự chết sẽ xảy đến cho loài người. Lòng Ngài đau đớn vì những sự đau đớn mà nhân loại phải cam chịu qua mọi thời đại và khắp mọi nơi. Hậu quả đau thương của tội lỗi đè nặng linh hồn Ngài. Nước mắt tuôn tràn và lòng Ngài sẵn sàng hy sinh để làm vui đi sự thống khổ của họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 534.

Chúng ta khó cảm thông được với sự khổ đau của người khác dẫu đó là những người chúng ta quen biết hay gần gũi, nói gì đến những người được báo đăng hằng ngày, và chúng ta chẳng quen biết. Nhưng Đức Chúa Giê-su đã thương xót sự khổ đau của nhân loại lắm than, Ngài cảm thấy niềm đau y như cách họ hứng chịu!

Tướng *William Booth*, người sáng lập *Salvation Army (Đội Quân Cứu Rỗi)*, đã nói, “Nếu bạn không thể khóc cho một thành phố, thì chúng tôi không thể dùng bạn.” Chúng ta đã thấy Đức Chúa Giê-su khóc cho một thành phố. Những lời trên nhắc nhở gì cho mỗi người chúng ta?

MỘT SỰ AN ỦI KHÁC

“Ngài an ủi chúng ta trong mọi cơn đau buồn, để chúng ta có thể an ủi những người khác trong mọi cơn đau buồn của họ bằng niềm an ủi chính chúng ta đã được Đức Chúa Trời an ủi” (II Cô-rinh-tô 1:4, Bản Dịch 2011). Tại sao sứ đồ Phao-lô nói những cam khổ mà chúng ta gặp có thể giúp chúng ta để có lòng cảm thông hơn với những người khác khi họ gặp hoạn nạn? Kinh nghiệm này có đúng trong đời bạn không? Nếu có, thì đã như thế nào?

Chia sẻ sự cảm thông và an ủi là cả một “nghệ thuật”. Dưới đây là một vài đề nghị:

- Hãy thành thật. Lắng nghe nhiều hơn nói.
- Bày tỏ sự thông cảm của mình bằng hành động. Có người cùng khóc với những ai khóc. Có người không khóc nhưng bày tỏ lòng ân cần của mình bằng cách giúp đỡ bớt những việc nhà cho người đang gặp cảnh bối rối hay hoạn nạn.
- Đôi khi chỉ có mặt đã là một sự an ủi. Nhưng tránh đừng để sự có mặt của mình chỉ thêm phiền nhiễu (cho tang gia).
- Hãy kính trọng sự đau buồn của người khác. Mỗi người biểu lộ sự đau khổ của họ cách khác nhau, không phải ai cũng phải đau đớn giống nhau hay giống cách bạn nghĩ là đúng!
- Rất cẩn thận khi nói, “Tôi biết nỗi đau của anh/chị là thế nào.” Vì thường khi, chúng ta không biết!
- Đừng khuyên răn hay chỉ bảo nếu người ta không nhờ hay hỏi sự khuyên răn của mình.
- Đừng nói “Tôi sẽ cầu nguyện cho anh/chị” nếu bạn không thật sẽ cầu nguyện cho họ. Nếu có thể được, thì cầu nguyện với họ và chia sẻ lời hứa của Chúa trong Kinh Thánh cho những ai đang gặp đau buồn.
- Tổ chức các nhóm hỗ trợ (nếu được) trong hội thánh hay trong cộng đồng.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đọc thêm Phục truyền 24:10-22; Giô-na 3; Ma-la-chi 3:17; Ma-thi-ơ 15:32-38; Mác 6:34-44; Ga-la-ti 6:2; Hê-bơ-rơ 10:32-34.

Chắc chắn ngoài kia có bao nhiêu người đang cần sự an ủi, hỗ trợ, cảm thông mà dường như chúng ta không bao giờ ban bố đủ để làm đời họ khá hơn! Rồi có người nghĩ, vậy thôi tôi giúp đỡ làm gì, vì cuối cùng cũng chẳng đi đến đâu! Lỗi suy nghĩ ấy là cách dễ nhất để mang thêm nhiều vấn nạn. Vì thứ nhất, nếu ai cũng nghĩ như vậy thì chẳng bao giờ có ai muốn giúp đỡ gì cho ai cả; và những nhu cầu, những thiếu thốn ngoài kia sẽ ngày càng tệ hơn. Nhưng nếu ai có thể giúp, góp một tay, thì những hoàn cảnh khó khăn ngoài kia sẽ không đi đến tình trạng tệ hại hơn được. Thứ hai, chúng ta biết Kinh Thánh không nói là mọi đau đớn, thống khổ, gian ác sẽ qua đi khỏi thế giới hiện tại. Đúng ra Kinh Thánh còn nói ngược lại. Ngay cả khi Đức Chúa Giê-su còn ở thế gian, Ngài cũng không chấm dứt hết các sự thống khổ của loài người. Nhưng Chúa làm tất cả những gì Ngài có thể làm được. Chúng ta cũng phải bắt chước Chúa: đem sự an ủi, sự cảm thông, và giúp những ai ta có thể giúp được.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bằng cách nào để hội thánh bạn là một nơi an toàn, chữa lành cho những tâm hồn tan nát không?

2. Thảo luận với cả lớp câu nói sau: “Nhiều người đặt câu hỏi, Tại sao Đức Chúa Trời không ra tay? Nhưng Đức Chúa Trời đặt câu hỏi, Tại sao dân Ngài không có sự ân cần để làm?” – Dwight Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus* (Nampa, Idaho: Pacific Press, 2005). Bạn có đồng ý với lời nói này không? Nếu có, thì chúng ta có thể làm gì để thay đổi?